

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 61.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366706224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig ihjel, som du jo bedst maat vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da skyde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig cengang? – Dog sig mig nu een Ting, Gamle! – reis dig kun og vær ved frit Mod! – hvad er det for en Daarekiste, man her har spærret mig ind i? thi at Du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret.»

«Gud give, her var en Daarekiste, Herre! – svarede Gubben – her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv.»

«Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindti har gjort ved mig, saa er Morderhulen vel ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af, og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først, saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, kloge eller gale.»

«Jeg kommer mig igjen – svarede Gubben – eders Høilied er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; thi ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forhexet Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv» . . .

«Tie stille med Drømme – afbrød Arnold ham – jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?»

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangefoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Aand, der gik bag efter ham, gjennem de lange dunkle Taarn gange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: «kom mig ikke for nær, eders Høilied! jeg har min Brødkniv endnu.»

Endelig kom de til en stor hvælvet Sal, med stærke Jerngittere for Vinduerne. Der stod et Bord med Skrivetøj, en gammel førgyldt Stol uden Ryg, og en Seng med røde Damaskes Gardiner, Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det

tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Værelset længe maatte have staaet saaledes øde.

»See, her er da eders sædvanlige Værelse – sagde Gubben, og tændte Voxlysene i de trearmede Lysstager, der stod paa Bordet – jeg havde aldrig ventet at see Jer igen, før Døntedag; derfor sees her lidt støvet og uordentligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Drømme. See, der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Naseblod eller Rust – det gaar nok af i Vædsken – Godnat!« Derpaa gik den gamle Graaskjæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

»Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst – sagde Arnold – og saae paa det rødplettede Lagen. Han har dog sikkerlig myrdet et Menneske her engang, og troer nu i sit Galskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er faldet i Sovn. Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen.«

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Hvælving, og havde kun den eneste Indgang. Paa Væggene saae han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studiede; thi det var ligesom han her saae sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Machbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind naar han var ene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

Goldini – tænkte han – det Navn har jeg jo ogsaa hørt for; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verten mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula ... Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igen. Saameget er da vist – vedblev han ærgerlig og holdt sig selv i begge Øren – jeg, *Candidatus Philosophiæ* Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangefoged, og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at